

Napísal
Miloš Ferko

Ilustroval
Martin Kellenberger

RODINNÝ VÝLET

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Miloš Ferko

RODINNÝ VÝLET

Ilustroval Martin Kellenberger

© Miloš Ferko 2010

Illustrations © Martin Kellenberger 2010

Cover design © Martin Kellenberger 2010

© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o., Bratislava

e-mail: vsss@stonline.sk

<http://www.vsss.sk>

Realizované s finančnou podporou
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV
spol. s r. o.

Miloš Ferko: Rodinný výlet
Zodpovedná redaktorka Ingrid Skalická
Ilustrácie Martin Kellenberger
Obálka Martin Kellenberger
Sadzba Hana Fašungová
Tlač Alfa print
Prvé vydanie
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-419-5

Prológ – Smútok

Pri ceste po rieke napokon malých Medmapovcov dostihol smútok. Videli ho na brehu. Hral gulky v hrbe šteniat, mačiatok, medvedíkov a lasičiek.

Vtedy si Trenk s Bugom uvedomili, že tohtoročný turnaj v hre o gulky, ktorý sa má konať už o niekoľko dní, asi vyhrá Škulavý Valder. Pruhovaný kocúr, ktorý dokázal gulkou zraziť holuba zo strechy a rozbiť potkanovi hlavu. Taká škoda!

Niekedy bolo listov primálo. Tatkova kabela nebola správne vyvážená. Vtedy sa ráno posadil v posteli, našuchoril chvost, vzal do labiek ceruzku a papier a začal písať.

V posteli písal vyznania a intímne listy. Správy zvládal len za písacím stolom, dojmy z výletov na verande v hojdacom kresle.

Si ako šelest vánku vo vlasoch, keď šepoce si o nás dvoch. Načisto rozdivený povie ti všetko o dvorení, no nedotkneš sa žiadnej ženy, kým nenatrháš stokrásky.

Veršami sa postupne tatko naučil šetriť. Listy s nimi, ľahké a povznesené, mu vyletúvali z poštárskej kabely v najneočakávanejších okamihoch, zamávali stužkami a zmizli. Radšej teda próza – hoci aj ozdobná.

Slečna, zazrel som Vás na námestí, ako ste krmili holuby. Vo vašich pohyboch vyskytol sa prísľub prirodzeného rozdávania, ktoré sa nemusí, no chce, lebo je v ňom všetok jas bláznivo skorej aprílovej horúčavy.

Trenk s Bugom trocha počúvali, trocha sa smiali, a potom sa začali nudiť. Žiadna z viet nevysvetľovala, čo vlastne znamená tajomný výraz zalúbiť sa. Všetky tvory – lasice i medvede, psy i tulene sa – pri jeho vyslovení menili. V čom však zmena spočívala, bratia nedokázali opísať.

Hádam pomôže zimný spánok, povedali si. Prinesie ľubostný sen, dúfali, keď sa ukladali do pelechov s listovinami, čiže perinami vystlanými lístím s uspávajúcim šumom. Keď sa na jar prebudili, všetko bolo inak.

Prvá kapitola

Medmapovci sťahujú chvost a domy sa učia plakať

„Pred každou cestou sa treba pripraviť a dôkladne natrieť chlieb. Po celej dĺžke, rovnomerne, aby krajce držali pokope, nešmýkali sa a nezaberali mnoho miesta. Natieraj poriadne, pomaličky, akoby si maľoval stenu.“

„My niekam ideme, tatko?“ spýtal sa s nesmelou nádejou Trenk.

„No... hm... asi...“ tatko sa zamyslene poškrabal zubnou kefkou za uchom.

Nádej podrástla o malý kúsok. Skoro až k poličke, na ktorú ukladali kockový cukor, aby naň Babuľa nemohla. Bugo, prostredný zo súrodencov, občas nenápadne do dózy zahrabol, z hrsti si dal kocku do úst a zvyšok vsypal do polievky alebo omáčky. Bugo nebol zlý ani zlomyselný, len mal rád, keď boli veci inak a inde. Napríklad ponožky na lustrí, lopta v okne. Včera napríklad pustil mištičku na ovsené vločky po prúde rieky. V mištičke bola brošňa, ktorú si mamka chcela vziať na bál, len predtým ešte piekla koláč. Porozkladala prísady. Múku, cukor, škoricu, bobulky hrozna. Piekla, no aj sa chystala. Brošňa bola nenápadne nachystaná v prázdnej miske. Na okraji stola. Miska vyzerala zaujímavo, hlboko, neprevrhnutelne. Bugo sa rozhodol, že ju otestuje ako plavidlo. Utekali za ňou z Briežka dolu do Ostenného, kde rieka ústila do mora. Našťastie v polovici svahu miska zastala na hrádzi. Hrádza zadržala nielen misku, ale i rodinku Medmapovcov dychčiacich na krátkych nôžkach. Ani Bugo, ktorý mal rád veci inak, nečakal, že bobria hrádza je tak blízko pri ústí rieky. A navyše takáto halabala nakladená. Otepi a trámy, na najširšom z nich nápis: „Medmapovci, stiahnite chvosty!“

Bugo vylovil misku a Trenk sa spýtal: „Ako sa sťahuje chvost?“

Tatko si odkašľal, mamka bola rýchlejšia. „Kľakneš si, chvost si vyhodíš na plece a zahneš tak, aby vkízol do pazuchy.“

„Mami, to štekľí,“ ozvala sa Babuľa.

„Mne tam nedosiahne,“ skonštatoval Bugo. Raz sa usiloval spiaceho tигра v pralese presvedčiť, že štvorčekový vzor na koži je výhodnejší než pásikavý. Tiger sa prebudil priveľmi skoro a Bugo prišiel o kúsok chvosta aj o maliarsku štetku.

„Stiahnutie chvosta je nejaký cvik?“ spýtal sa.

„Áno,“ prikývla mamka, „špeciálny cvik na posilnenie šliach a väziva v chvoste Medmapovcov.“

„Ako to, že sme o ňom ešte nepočuli?“ ozval sa tentoraz Trenk.

„Je to... bol to... najnovší vedecký výskum. Neboli sme si s tatkom celkom istí, ale teraz sa poznatky o ňom šíria.“

„Veru. Je to módne,“ dodal tatko.

„Takže budeme sťahovať chvosty častejšie. Teda okrem Buga,“ spresnil Trenk pri bratovom úškrne.

„Možno áno, a možno niečo vymyslíme,“ odvetila mamka.

„Nový cvik?“

„Áno, synček, bude to nový cvik.“

„Špeciálny?“

„Veľmi špeciálny, chlapče.“

„A máte už názov?“

Tatko pozrel na mamku, mamka na tatka, odpovedala hlava rodiny: „Bude sa volať plánovitý úhybný pohyb.“

„Hlúposť, žiaden pohyb, dnes letia červené mašle!“ upozornila Babuľa, no keďže bola najmenšia a najmladšia, nikto ju nepočúval.

Záležitosť so stiahnutými chvostmi sa odohrala včera, o deň neskôr Babuľa skandovala: „Ideme na výlet, ideme na výlet!“ V labkách držala sieťku na motýle a tri najobľúbenejšie bábiky. Trenkovi ako vždy zišlo na um, že najprv by si mala chytiť červenú mašľu, ktorú si uviazala do kožušiny medzi uši. Bugo stál pripravený v odevu s mnohými vreckami, na hlave motocyklistická prilba, ku ktorej chýbal už iba motocykel. Nie však hocijaký. Musel sa k prilbe hodiť, Bugo žiaden nemá iba preto, lebo prilba bola veľmi priberčivá. Bugo si ju hrdo naprával na hlave, keď sa otvorili dvere a do predsiene vošla mamka.

Pod pazuchou nemala ani jeden z obľúbených obrazov, neťahala obedár na kolieskach, nevliekla vak plný odevu na prezlečenie. Na ruke jej chýbali tri kabelky – na doklady (biela), na peniaze (čierna) a na drobnosti a kozmetické prípravky (červená). Na chrbte mala iba nevelký plecniak, v ruke nevýraznú sivú cestovnú tašku.

„Babuľa, dve bábiky a sieťku na motýle odlož.“

„Ale, mami, ony tri nemôžu byť bez seba. Sú to kamarátky. Katka, Karola a Kristína.“

„Dobre, počkáme chvíľu, kým sa rozlúčia.“

„Ony sa nemôžu rozlúčiť! Sú predsa verné priateľky!“

„Babuľka, je mi to ľúto, ale na výlete budeme dlho chodiť. Viac než jedna bábika by ti zavadzala. Musíš si vybrať.“

„Tak ja nejdem. Ostanem s nimi.“ Babuľa zavrtela ušami a sadla si na zem. Aby bolo jasné, že trucuje.

Mama nepovedala ani slovo, iba pozrela na otca a Trenk pocítil, že by si mal so sebou na výlet vziať najobľúbenejšiu knižku o mumintroloch.

Tatko sa sklonil k Babuli, vytiahol jej z labiek sieťku na motýle a dve bábiky. Položil ich na stôl. „Prikryjeme ich. Kým budeme preč, môžu spať, dobre?“

„Tak dlho? Veď im bude smutno!“ Keď tatko neodpovedal, sestra začala plakať.

Tatko si dcéru vyhodil na plecيا nad kabelu so starostlivo natretými chlebkami, zovrel v ruke vychádzkovú palicu a zavelil: „Ideme.“

Trenk vytiahol z poličky knižku o mumintroloch. Starostlivo ju schoval pod košelu, aby nik nevidel, že si berie takú zbytočnosť, a vybehol von. Ešte vždy neveril. Rodina Medmapovcov šla na výlet.

Medmapovci nechodili na výlety, pretože to bolo zdravé. Mamka si to uprostred minulého leta prečítala z knižky pod názvom Nový životný štýl – vaša raketa k úspechu v budúcnosti. Písali tam o pohybe, prekrvení pokožky, rozšírení pórov a zániku civilizačných chorôb.

Potom nútila knižku čítať aj ostatných členov rodiny.

Alebo aspoň Trenka, ktorý bol dobrý žiak a čítanie ho bavilo.

Lenže Trenk neznášal príručky akejkoľvek veľkosti, hrúbky, dĺžky, šírky, váhy i vône.

Preto povedal, že pór by sa nemal rozširovať, je dobrý úzky, aby sa dal nasekať na drobné kolieska na obložený chlebič. Mamka na to, že v knižke píše o inom póre, ktorý je vlastne dierocka v koži.

„My máme dierocky v koži?“ Babuľa vpleštila oči.

„Áno, ale také malé, že ich vôbec nevidieť,“ odvetila mamka a vtedy vyskočil Bugo a vyhlásil, že výlety sú úplne super, najmä teda tá prekrvená pokožka. Bugo mal rád krv v hororoch, na ktoré chodil potajomky do kina v Ostennom. S prekrvenou pokožkou by potom mohol byť krvilačný ako zákerní mafiánski zabijaci či morskí vlci, o ktorých toľko počul. Vybehol do záhrady, zakľučkoval k plotu, trochu potrénoval za-výjanie, ale zasa z toho vyšiel iba trápny ani nie dokonca štekot, skôr akýsi piskot. Zvesil teda chvost, vrátil sa dnu a začal sa obzerať v zrkadle. Keď nenašiel prekrvenú pokožku, ba ani jeden rozšírený pór, bol sklamaný. Dúfal však, že sa mu podarí rodičov presvedčiť na nedeľný výlet (o nedeľných výletoch sa písalo v nudných článkoch v čítanke), po ktorom sa mu prekrví pokožka väčšmi než Krvavému Wolfovi a póry rozšíria natolko, že si do nich bude môcť napchať ťaháky na pondelňajšie vyučko.

„Čo ale spraviš, keď sa póry potom opäť zúžia?“ spýtal sa ho Trenk večer, keď už predsa len aspoň zbežne prelistoval príručku.

„Kedy sa zúžia?“

„V knižke píšu iba o rozšírení, no je logické, že po každom výlete sa zúžia späť. Inak by sme predsa rozšírené póry videli na Vrtlíkovcoch, keď prišli z cesty jachtou do Medvedej zátoky.“

Bugo vzdychol. Pamätal si, ako Trudi Vrtlíková deň po výlete spokojne priadla, vlnila dlhým chvostom a všetkým ukazovala nádhernú jagavú mušlu (a nijaký rozšírený pór).

„To je perlorodka!“ hovorila. „Zasadím do nej jadierko jablka a o päť rokov z neho bude perla!“

Bolo teda už jasné, prečo sú Vrtlíkovci bohatí a prečo nejedávajú jablká. Keď Bugo Trudi ponúkol svoje z desiatej, zasmiala sa, že ona i jej rodičia jablká neradi.

„To je čudné, veď jablká sú skvelé,“ vykízlo Bugovi.

„Vy ste čudní,“ odvrkla Trudi, mňaukla a nahnevane odišla. Áno, teraz už bolo zrejmé, že Vrtlíkovci si jablká odvykli jesť, lebo zo všetkých nechali vyrásť perly. Keď Bugo zahryzol do jablka a šťava mu začala stekať pomedzi zuby, zaumienil si, že radšej nikdy nebude mať perlu. Lenže perlorodka sa mu páčila skoro ako Trudi a jej rozprávanie o plavbe morom a stretnutí s naozajstným morským vlkom, ktorý vedel nádhorne zavýjať a každý deň pred večerou zabil dva žraloky a troch pirátov. Mal veľké jazvy a volali ho Krvavý Wolf. Bugo vtedy závidel a veľmi dobre (hoci nenápadne) si Trudi poobzeral. Keby mala póry čo len trocha rozšírené, všimol by si to. Mala ich stiahnuté, akoby ani neexistovali.

A múdry (dajme tomu niekedy premúdrejší) starší brat mu po prečítaní príručky vysvetlil, že sa zúžili.

Rýchle zužovanie pórov bolo nebezpečné, pretože ťaháky večer strčené do pórov by v nich ráno zostali trčať. Buga zalial pot.

Predstavil si, ako ho doktor Rosomak reže skalpelom na dlhom bielom stole.

„Ehm, ehm, mladý muž, takže to máme jeden fyzikálny o odstredivej sile a tuto jedny papradorasty a k tomu rozpad Rímskej ríše.“ Papierik po papieriku by vyťahoval z prekrvenej pokožky a kládol do sklenených skúmaviek.

Bugo mal rád krv v hororoch, kečup a krv morských vlkov po zabitých pirátoch a veľrybách, ale u lekára ju neznášal, no vedel, že si nepomôže. Ťaháky by bolo treba vyoperovať, lebo chodiť v koži s tromi vzorcami na matematické vyjadrenie odstredivej sily... iste by od toľkých zbytočných, nudných a otravných poznatkov opuchol a zomrel.

„Možno Vrtlíkovci neboli na skutočnom výlete,“ skúsil spochybniť bratovu teóriu o zužovaní. „Možno sa póry po každom výlete nemusia zúžiť, lebo sa niekedy zabudnú. Ja mám, napríklad, iste veľmi zabudlivé póry!“

Trenk buchol labkou o knižku.

„Bugo, udral si klinec po hlavičke! Páni, teraz mi už je jasné, prečo sa veľkí cestovatelia vždy po niekoľkých cestách z jednej nevrátia! Teda vrátia sa, len ich nevidia, lebo sa im póry rozšíria natolko, že sú už len samá dierka. Priehľadní, čiže neviditeľní.“

„Okolo nás je možno plno neviditeľných cestovateľov,“ Bugo sa trochu nepokojne poobzeral.

„Iste. Len ich treba pohľadať,“ súhlasil Trenk s bratom.

Bugovi zišlo na um, že ak si budú Vrtlíkovci výletmi priveľmi často rozširovať póry, Trudi onedlho zmizne. Síce sa jej nič zlé nestane – no on nechce, aby bola neviditeľná! Keby tak mohol dosiahnuť, aby nešla na výlet a zostala. Čo keby jej doniesol... napríklad v mede máčanú myš alebo...

Bugove úvahy prerušilo buchnutie.

Trenk zavrel knižku o novom životnom štýle, uložil ju do poličky, no odtiaľ vypadla, lebo mala veľmi lesklú a hladkú obálku. Keďže vypadávala aj po ďalších pokusoch zasunúť ju, mama ju nechala ležať na stole otvorenú na strane s vetou o póroch, pokožke a civilizačných chorobách.

Tie posledné trocha vylakali Babuľu. Spýtala sa, či civilizačné choroby nehryzú. Keď dostala zápornú odpoveď, začala sa na mamou navrhnutý výlet a pohyb tešiť.

„Hurrá, pôjdeme si uuužiť zdravie! Uuužíme si zdravie!“ Babuľa chcela povedať utužiť, ale t jej vypadlo do záhona maminých tulipánov. Trenk sestrine vypadnuté pís-mená zberal a potajme z nich skladal básničku, ktorá však zatiaľ nedávala zmysel.

„Budeme zdraví! Hurrá!“ kričala Babuľa.

Tatko povedal, že keďže všetci už zdraví sú, nebude sa chodiť nikam. Nič sa nemá preháňať. Každý extrém škodí. Čo ak by im od nadmerného zdravia prišlo zle.

A vôbec.

Čo by potom robil doktor Rosomak? Veď by musel, chudák, zavrieť ordináciu. Nech už dajú pokoj, on, tatko, si ide sadnúť ho hojdacieho kresla, zapáli si fajčku, dá si na terase klobásku a čokoládový puding, ale predtým by mu niekto mohol – tu pozrel na mamku – natrieť nohy opodeldokom.

Mamka vytiahla fľaštičku a dala sa mazať tatkovi kolená, pričom mu pomaly a pokojne vysvetľovala, ako ignorovaním výletov deti ochudobňuje o nové poznatky a rozširovanie myšlienkového obzoru. Vari len nechce, aby mal z potomkov duševné nedochôdčatá.

Tatko síce zahundral, vraj načo je škola, no potom súhlasil, že výlet je vcelku dobrý nápad. Najlepšie v hojdacom kresle s fajkou. Ale možno... Mamka pri tejto jeho vete prísne zvrátila obočie – možno keby sa všetko dobre pripravilo. Musí si to premyslieť. Kvôli deťom, prirodzene.

Tatko teda rozmýšľal o výlete od leta minulého roka. Doma v hojdacom kresle i v práci počas pohojdávania poštárskou kabelou. Teraz, po zimnospánkových prázdninách, záležitosť dozrela. Takže vypadnú!

Trenk sa potešil. Cítil sa čudne, čo sa mu prvý týždeň po prebudení stávalo vždy, ale tentoraz sa mu to zdalo iné. Aj keď ktovie. Vždy bolo niečo iné.

V každom prípade, keď v pondelok po jarnom prebudení prišiel do školy, triedny učiteľ Rikhofer zvesil uši ešte o čosi nižšie než obyčajne a povedal: „Trenk Medmap... Trenk Medmap... eee... vítam... eee... Trenk, máš ísť do riaditeľne.“ Znelo to takmer

smutne. Trenk márne čakal aspoň jedno hnevlivé zašteknutie. Radšej sa teda pobral. Pred dverami riaditeľne takmer vrazil do Buga.

„Čo si zasa vyvedol?“ spýtal sa brata. „A kedy si to vôbec stihol? Sme v škole sotva päť minút!“

Bugo zmätene pokrčil plecami, ale nestihol odpovedať. Dvere na riaditeľni sa otvorili, sekretárka Ríšová vystrčila ryšavú papuľku.

„Trenk a Bugo Medmapovci, k pánu riaditeľovi!“

Vošli na červený koberec, obaja naraz zdvihli pohľad. Za stolom sedel riaditeľ Filauer. Široká tvár starého bernardína sa leskla potom, ale chlapci jej nevenovali pozornosť. Vedľa sa týčila postava v sivej uniforme s jagavožltými gombíkmi, na pleciah dlhánske výložky.

„Hlavný inšpektor Kodiak,“ povedal riaditeľ.

Až keď sa hlavný inšpektor Kodiak postavil, Bugo a Trenk si uvedomili, že doteraz sedel.

„Kolkého máme dnes?“ zamrmlal a siahol tlapou po kalendári. „Tretieho apríla,“ odpovedal si sám.

„V škole ste neboli od pätnásteho novembra. Prečo?“

Na chvíľu ostali ticho, ohlušení nezmyselnosťou otázky.

„Zimný spánok,“ riekol napokon Bugo.

„Tááák, zimný spánok,“ inšpektor si založil ruky v bok, zadíval sa do stropu, následne zabodol oči do bratov. „To by mohol povedať každý. Chce sa mi spať, nejdem do školy. Líšky, bernardíny aj lasičky.“

„Ale my nie sme líšky, bernardíny ani lasičky,“ namietol Trenk, „my prosto v zime spíme.“

„Ako aj vy, pán inšpektor,“ dodal pošepky Bugo.

Kodiak sa tváril, že Bugovu narážku prepočul.

„Ste teda medvede, sysle, svište alebo jazvece?“ spýtal sa prísne.

„Nie,“ ozval sa zasa Trenk ako starší. „Ale máme potvrdenie o absolvovaní zimného spánku. Podpísané rodičmi.“

Inšpektor sa nedal zmiast'. „Ak teda nepatríte ani k jednej zo spomenutých skupín, zimný spánok vykonávate protizákonne. Vymeškané hodiny vám zarátame ako neospravedlnené. Odchod.“

Trenk sa zvrtol, pričom potlačil chuť zaskuvíňať, spoločne s bratom vyšli.

„Haluz,“ potriasol Bugo hlavou. Trenk na bratovi obdivoval, ako rýchlo sa vie spamätať. Alebo zabudnúť. „Skoro ako keď sme cvičili zavýjanie,“ pokračoval Bugo. „Pamätáš, nešlo nám to. Rikhofer vrieskal a brechal, prečo stále iba kňučíme. Od strachu som vyliezol na strom. Rikhofer stál, gúľal očami a kričal, aby som okamžite zliezol, lebo sa mi čosi stane. Tak som zliezol a potom nám Rikhofer napísal do výkazov ‚oslobodení od zavýjania‘. Od štekania nás už ale neoslobodil. Inak, myslíš, že nevieme zavýjať preto, lebo v zime spíme?“

„Je to možné,“ Trenk sa zamyslene poškrabal za uchem. „Vlci predsa zavýjajú v zime.“

„A prečo?“

„Možno sa im od prechladnutia zmení hlas.“

„Hlúposť. To som už skúšal. Dal som si osem zmrzlín, a...“ Bugo pokrčil nosom a naznačil kýchnutie.

„Aha. Minuloročná jesenná angína.“

„Hej. Čo myslíš, čo povie tatko na päťsto neospravedlnených hodín?“

Na to sa nedalo povedať nič. Triedny učiteľ Rikhofer vypísal bratom oznámenia o päťstotroch neospravedlnených hodinách a prikázal bratom, aby dokument zajtra priniesli podpísaný prinajmenšom jedným z rodičov, no najlepšie oboma.

Tatko Buga a Trenka zmiatol ešte viac. Poškrabal sa po hlave: „Hm... treba... popremýšľať... tak...“ Čakali krik alebo zdvihnutý prst a poučné vety o nezodpovednosti. Do ticha, ktoré bolo možné podozrievať z rozpakov, napokon dopadla veta: „Nemáte sa čo učiť, lajdáci?“ S ulahčením sa rozbehli do detskej izby. Toto nečakali. A navyše výlet v sobotu! Tolko šťastia naraz, že Trenk sa už ani nevládal čudovať.

Tatko si teda hodil na chrbát plecniak, na plece pošťársku kabelu, do labky vzal palicu. „Ideme!“ mávol rázne labkou.

Nohy im poštekli jaraná tráva. Minuli záhon tulipánov, hriadky mrkvy a jahôd. Tatko otvoril našto natretú bráničku. Zavrzgala. Mamka nepovedala: Zlatko, mal by si ju naolejovať a tatko neodpovedal: Áno, určite si nájdem čas, iba sa chytili za labky a otočili. Trenk s nimi. Zazrel domček s červenou strechou, modrými stenami a okrúhlymi oknami s ružovými okenicami. Na verande stálo pred troma dňami na jarné slnko vytiahnuté hojdacie kreslo, ale tatkovy šľapky pred ním neboli.

Trenkovi v krku narástla hrča. „Kam ideme?“ spýtal sa a sotva sa zdržal, aby nedoložil: Kedy sa vrátíme?

„Že kam! No predsa na výlet, ty trulo!“ zahučal Bugo spod motocyklickej prilby.

„Ale kam na výlet? Každý výlet má cieľ.“

Tatko si odkašľal, pričom stále držal mamku za labku. „Proti prúdu rieky.“

„Až k bobrím hrádzam?“ podskočil Bugo.

„Ďalej, synček.“

„Ďaleko ďalej?“ Bugo sa už nechystal pustiť Trenka k slovu.

„Veľmi ďaleko.“

„Hurrrá! Máme veľký výlet! Možno konečne nájdem prilbe motocykel!“ Bugo sa nadšene rozbehol dopredu, zrazu zastal, klakol si, prehodil chvost cez plece. Odhryznutý koniec mu zasa pristál kúsok nad pazuchou. Namrzene zavrteľ hlavou, vstal a bežal ďalej. Trenk nevedel odtrhnúť zrak od ružových okeníc a hojdacieho kresla bez šľapiek. Cítil, že Babuľa nie je jediná, čo plače.

„Podme,“ popchla ich mamka po chvíli.

Keď Trenk smrkol, uvedomil si, že nemá vreckovku. Zabudol ju v skrinke. Ešte raz sa obzrel. Zdalo sa mu, že dom má zarosené okná.